

Sygn. akt V CNP 28/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi J.B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w [...] z dnia 17 września 2015 r.,

sygn. akt VI Ca .../15

w sprawie z powództwa Robotniczej Spółdzielni Mieszkaniowej "H."

w [...]

przeciwko J. B.

o zobowiązanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą pozwanego J.B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 17 września 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por.: postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., sygn. akt IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 141, postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt I CNP 19/05, nie publ., postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CNP 5/05, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. akt III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ten kreatywny wymóg skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia obliguje skarżącego do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru, a ponadto do powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających jego

twierdzenie. Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane jemu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi wskutek jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m. in.: postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ., postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. Podniósł jedynie, że szkodę stanowi naruszenie jego uprawnień, jako właściciela lokalu, przez nakazanie mu udostępnienia powódce lokalu mieszkalnego, którego jest właścicielem. Na tę okoliczność zgłosił dokument w postaci pisma powódki z dnia 9 listopada 2015 r. skierowanego do pozwanego celem wymiany wodomierzy na radiowe (k. 13). Skarżący, poza tymi stwierdzeniami, nie przedstawił szerszej argumentacji na okoliczność poniesienia szkody.

Szkoda ma mieć charakter rzeczywisty, a nie hipotetyczny, zaś trudno dopatrzeć się powstania szkody majątkowej poprzez samo orzeczenie udostępnienia lokalu w celu wykonania przez powódkę zamiany wodomierzy na radiowe, co zresztą, jak wynika z treści skargi i z odpowiedzi na nią, jeszcze nie nastąpiło (por. co do charakteru szkody: postanowienia SN z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt III CNP 32/12, z dnia 28 października 2011 r., sygn. akt III CNP 22/11, dostępne na www.sn.pl, z dnia 17 czerwca 2008 r., sygn. akt I BP 52/07, nie publ.). Nie wpływa na tę okoliczność to, że z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych wynika, iż przedmiotowy lokal mieszkalny, znajdujący się w zasobach Spółdzielni, stanowi odrębną własność pozwanego będącego jej członkiem. To, że lokal jest przedmiotem odrębnej własności pozwanego, a przypuszczalnie w konsekwencji również liczniki wody, które są częścią składową lokalu (co jednak nie zostało jednoznacznie stwierdzone przez sądy orzekające w niniejszej sprawie z uwagi na hipotetyczną możliwość innego rozwiązania technicznego i w rezultacie stanu prawnego liczników i przyłączy wody), nie może wpływać na powstanie szkody majątkowej, którą skarżący określa na kwotę 250 zł, w postaci obowiązku

udostępnienia lokalu, która - co istotne i decydujące - póki co jest odłożona w czasie i wątpliwa w zakresie wysokości.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, www.sn.pl). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, www.sn.pl). Skarżący uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe podał lakoniczne, że brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, ponadto zaskarżony wyrok, zgodnie z treścią art. 398² § 1 k.p.c., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną, nie może też w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego zostać pozbawiony wykonalności. Tą okoliczność skarżący powinien wyczerpująco wykazać poprzez przeprowadzenie stosownej analizy prawnej, a nie jedynie zasygnalizować.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

jwkc